

PORŠA DA KOSTA

Kako
zavesti
MILIJARDERA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Portia Da Costa

HOW TO SEDUCE A BILLIONAIRE

Copyright © Portia Da Costa

First published by Black Lace, an imprint of Ebury Publishing. Ebury Publishing is part of the Penguin Random House group of companies.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Kako
zavesti
MILIJARDERA

Prolog

Visok, tamnokos i lep. Uvek je visok, tamnokos i lep. Romantičan kliše, ali kako da se protivi svojoj podsvesti?

Ljubavnik iz snova nije govorio dok se nameštao na krevetu s njom. On retko govori. Njene fantazije su slike a ne zvukovi, a njeni uzdasi i ječanje jedina su zvučna pratnja koja joj je potrebna.

Zavalila se na jastucima i dozvolila svom ljubavniku iz snova da preuzme vođstvo. Osmeh mu je bio tajanstven dok se nadvijao nad njom, suptilna igra svetlosti i senki, a oči žive i tamne od želje. Boje akvamarina, previše sjajne da bi bile stvarne, gotovo su je ošamutile kad se nagnuo da je poljubi. Usne su mu bile pokretljive i baršunaste, njihov dodir naterao je njena usta da se potčine, njegov jezik zahtevao je pristup i odlučno je prodirao.

O, da!

Ruke iz fantazije spustile su se na njeno telo. Dodir mu je bio odlučan, ali ne i grub dok ju je istraživao. Obuhvatio joj je dojku, lako je stegao, prelazio palcem napred-nazad,

dovodio je do ludila, iako gotovo nije ni počeo sa svojom magijom. Vrpaljila se, svaki delić tela joj je oživeo. Pogotovo određeni delovi... Dodir njegovih prstiju bio je gladak i topao, lako je klizio po njenoj koži. Bilo je divno i nateralo ju je da se još više meškolji... sve dok joj neželjena uspomena nije navrla u glavu.

Jedan muškarac koji nije bio dovoljno dobar, neko s kim se svojevremeno zabavljala i nadala da će doživeti velike stvari, imao je žuljeve na prstima kad ju je dodirivao. Bili su grozno grubi na njenoj koži kad je pokušao da joj zavuče ruku pod bluzu, što je osujetilo svaku šansu da se uzbuđi.

Sama sam sebi najveći neprijatelj. Sve mora da bude savršeno, iako u stvarnom životu verovatno nikad nije tako.

Odlučno je odmahнула glavom da odbaci tu misao, a kosa joj se rasula po jastuku kao da su orgazmički grčevi već počeli. I dalje ne progovarajući, njen zamišljeni muškarac ju je utešio, opustio je. Njegov dodir ju je istovremeno umirivao i uzbuđivao. Milovao joj je grudi, jednu dojku pa drugu, naizmenično, tačno je znao kad da pređe na drugu. Jače ju je poljubio i spustio onu čarobnu uzbuđujuću ruku, obujmio joj međunožje blagim stiskom s idealnom merom prisvajanja i odlučnosti. Noge su joj se same raširile, praveći mu mesta za istraživanje. Zavodile ga...

Naravno da je bilo kako treba. Zašto i ne bi? Sve je idealizovano. Ispitujući, razgrnuo joj je dlačice onim savršenim prstima kako bi joj dotakao klitoris. Oštro je udahnula, zapanjena što je uvek tako vlažna u tom trenutku. Međutim, pošto je bila izgubljena u fantaziji, lako je postajala skliska i svilenkasta, veoma lako.

Kriknula je. Sopstveni glas delovao joj je zapanjujuće glasno. Uglavnom je uspevala da bude tiha jer ne živi sama, jedva da je progovarala više od ćutljivog ljubavnika iz snova.

Načas se zabrinula da ju je cimerka Keti čula, ali onda je rekla sebi da se ne opterećuje time. Ona nikad nije čula zvuke erotske zabave iz Ketine sobe, a njena cimerka vodi srećan, nesputan seksualni život s pravim ljubavnikom od krvi i mesa. Keti je normalna i provodi lepe trenutke sa svojim stalnim dečkom.

Ona je i mlađa od mene...

Ne! Još jedna neželjena misao... Ovo je čudno veće. Uzbuđenija je nego inače, a istovremeno ne uspeva da se usredsredi na to da oživi svog ljubavnika iz snova.

Šta ju je spopalo? Je li potpuno odlepila zbog neprestanog mozganja o... svojim prilikama?

Čvrsto je zažmurila i usredsredila se na zamišljenog muškarca koji je vodio ljubav s njom. Bio je strastven i lep. Iako nije videla kako tačno izgleda, nekako je bio jasniji. Nije se mnogo zadržavala na tome. Imala je važnija posla. Mora da se pobrine da joj još nešto ne pobegne... Nadražaji koji mogu biti neuhvatljivi koliko su dragoceni i izuzetni.

Milovanje, milovanje, milovanje. Pritisak i potezi upravo su onakvi kakvi bi trebalo da budu. Nijedan muškarac ne može da se meri s njenim prstima. Nijedan muškarac ne može da mapira njeno telo kao ona.

Nijedan muškarac nije ni imao priliku da proba, jer nijedan muškarac nije savršen.

Prestani! Ne razmišljaj o tome. Usredsredi se, budalo!

Klizajući, kružeći, vrteći, ljubavnik iz snova odagnao je njena pitanja. Njegov dodir, način na koji je putovao po naborima, ulegnućima i vrućim tačkama njenog međunožja bio je bez premca; dominantan, iako se ne ponaša tako, moćan bez grubosti. Od sve većeg zadovoljstva zamešala je kukovima, trzala se i isturala prema dodiru. Ali njen ljubavnik je ljubavnik iz snova i nije gubio ritam.

Cičeći, ponovo se uzdigla prema njemu, mašta je konačno nadvladala, fantazija i nadražaji su se stopili. Kao da je siguran u njenu spremnost, muškarac koga je prizvala pomerio se nad njom, gipko se smestio između njenih nogu, njegova idealizovana kita pritisla se uz njen ulaz.

Nepoznata teritorija.

Ali osećaj je bio ispravan. Čudesan. Vruć. Čvrst. U nju se gurala motka kruta kao čelik, ali živa i osetljiva. Ulazio je, gurao, posedovao je božanstvenim, metronomskim ritmom. Sa svakim prodorom joj je udario u klitoris i izazivao zadovoljstvo koje je praskalo poput vatrometa, letelo ka nebu i nosilo je sa sobom.

Čvrsto stisnutih zuba da priguši krike, u sebi je vrištala: *O, hvala, hvala, hvala!*

Ko god da si...

Kasnije je ležala nepomična i bez daha. Iscedena kao krpa, oznojena i raščupana.

Ovo postaje smešno.

Moraš da nađeš pravog muškarca, prokleta budalo. Moraš da otkriješ kako to stvarno izgleda. U današnje vreme samo su kaluđerice nevine s dvadeset devet godina, bez obzira na životne „okolnosti“ koje ih zadese.

Glupo je da se i dalje uzdržava zbog nekog ludog ideala o savršenom muškarcu. Savršeni muškarac *ne postoji*, ako nastavi da se čuva za njega, čuvaće se doveka i završiće kao usahla usedelica kojoj pažnju drže samo crtanje, dobra dela ili nešto slično. Može da se opkladi da je svaka normalna žena spremna da spava s jednim ili dva žapca u nadi da će neki od njih ispasti bar približan princu.

Glupo je da čeka na želju. Godine proleću. Mora da napravi ustupak i da se odvaži; da *poradi* na tome da oseti želju. Jadno je da samo sedi i očekuje da se žudnja pojavi iz vedra neba.

Kad sledeći put naiđe na finog mladića, pružiće mu priliku umesto da mu okrene leđa jer nije ljubavnik iz snova.

Sve dok je pomalo visok, tamnokos i lep...

Odmahnula je glavom, sela i poravnala spavaćicu.

Vreme je da crta...

Prvo poglavlje

„Jao, ne! Zašto baš danas? Zašto mi to radiš?“

Džes Lokart se zagledala u kišu i umalo nije zamahala pesnicom. To bi i uradila da pored nje nisu jurili automobili, čiji bi vozači pomislili da je lujka; automobili koji su u prolazu podizali mlazeve blatnjave vode, prskajući je po cipelama i nogama.

Zašto se to desilo baš kad je htela da se pokaže u najboljem izdanju na poslu? Ona se uglavnom ne doteruje. Najčešće se odeva ležerno elegantno, u stvari, veoma ležerno. Ali danas je htela da izgleda malo uglađenije, za svaki slučaj, zbog posete moćne, hvaljene, veoma važne ličnosti.

Mada se novi vlasnik osiguravajućeg društva sigurno neće spustiti s visina da bi obišao farmu s pregradnim zidovima. Zašto bi to radio? On je biznismen, tajkun, finansijer. Njega ne zanimaju usamljene radilice koje zaista rade, već samo vrednost *Vindzor osiguranja*, najnovije kompanije koju je kupio.

„Zašto ne naiđe neko koga poznajem da me poveže?“
progundala je.

Ovo je najprometniji deo grada i ne idu svi u istom pravcu, ali svakako još neko ide prema *Vindzor osiguranju*? Ali toliko je pokisla da je niko verovatno ne bi ni prepoznao.

Da je ustala na vreme i pogledala vremensku prognozu, znala bi da će pljuštati kao iz kabla. Ali ne, ona je bila budna pola noći, budalasto je maštala o ljubavniku iz snova, a onda jednako glupavo pokušavala da prenese njegov lik na papir. Zbog toga se uspravala, smušena i umorna. Da se probudila na vreme, zamolila bi Ketu da je odbaci. Keti je bila srce i ponudila je da je sačeka... ali onda bi i ona zakasnila na posao.

Sad plaćaš cenu ponoćnih izmotavanja, glupačo. A pošto se nisi setila da ponesesh kišobran, pokisnućeš do gole kože od autobuske stanice do kancelarije. Sjajno!

Trepćući, otirala je vodu sa očiju i shvatila da se njena šik elegantna punđa raspala od kiše. Opsovala je, izvukla šnal u zgađeno je bacila pa prošla prstima kroz gustu mokru kosu.

Toliko o pramenovima boje javora i pakovanju od dvadeset funti.

Htela je da podigne šnal, ali brzo se popela natrag na ivičnjak. Uprkos dvostrukim žutim linijama i znaku „Zabranjeno zaustavljanje“, jedan automobil se upravo zaustavljao pored nje. Nije je mnogo isprskao pošto je usporio. Njena šnala raspala se na deliće pod točkom upadljivog svetloplavog automobila u retro stilu. Dugačkog, niskog, klasičnog sitroena. Njen stric je svojevremeno imao takav automobil i uvek je volela da se vozi u njemu, jer joj se zbog dobrih amortizera činilo da lebdi kroz vazduh. To su bili srećni, bezazleni dani, kad je sa sestrom i stričevom porodicom odlazila u Kornvol da crta.

Ali šta starinska plava ajkula kao što je čika Markova radi u ovom kraju, provlačeći se između školskih vozila, karavana i povremenih luksuznih automobila i hibrida?

Izgleda da ću saznati.

Prilika u plavom automobilu pomerila se na sedištu i spustila prozor.

„Mogu li da vas povezem?“ pitao je duboki, muzikalni glas, prijatan za slušanje, ali sa stranim akcentom. Teško je odrediti naglasak – u suštini je engleski, ali ima dodatne primese – pogotovo usred dobovanja kiše i trubljenja sirena.

Džes je ponovo zatreptala. I nije to bilo samo zbog kiše koja joj se slivala u oči, već zbog dvostrukog prepoznavanja. To je *zaista* neobično, zbog čega se i ona osetila veoma čudno, kao da ju je neko prebrzo zavrteo.

Ne, svakako nije... Svakako nije on... ili jeste on!

Muškarac u automobilu bio je pljunuta kopija današnjeg veoma važnog posetioca... a mogao bi da prođe i kao ljubavnik iz snova.

Poznat ali nepoznat čovek široko se osmehnuo. Licem mu se razlegao veseli, razgaljeni izraz, pomalo blistav, gotovo ošamućujući. Plavkastozelene oči – plavlje od njegovog automobila, ali ne zelene kao lišće ili trava – kao da su joj namigivale.

Dragi bože, to jeste on! To je ta veoma važna ličnost! Novi veliki šef nad šefovima!

„Prevoz?“ predložio je. Džes je shvatila da sigurno izgleda kao prava budala dok stoji, mokra i isprskana blatom, zureći u njega s otvorenim ustima. Verovatno samo potvrđuje taj utisak sa svakim trenutkom sve više i više. Ipak, i dalje je stajala. Vreme kao da se zaustavilo, ako se izuzme zlokobno približavanje saobraćajca.

Ali šta ovaj zgodni vrag, ovaj moćni poslovni mag, radi u prastarom automobilu kad bi trebalo da bude u limuzini s nekoliko ličnih pomoćnika i vozačem? A ni njegova odeća se ne uklapa u sliku o njemu. Obučen je kao da je na odmoru

– odelo od svetlog žućkastosmeđeg lana, otmeno ali pomalo izgužvano, cvetna lanena košulja s izvučenim peševima.

Svakako jeste on. Đavolski je lep, ali nimalo ne liči na prosčne milijarderske tajkune. Definitivno je ekscentričan.

„Hvala, ali nema potrebe. Samo što nisam stigla. Ne želim da vas gnjavim i da vam pokvasim presvlake. Hvala...“

Nasmejao se blago, veselo, očigledno su ga njene besmislene reči zabavljale.

„Ko siša presvlake, preživeće.“ Izvio je tamne obrve. Osmeħ mu je bio čudno umilan. „Uđite, molim vas. Pokisnućete do gole kože, a ja nikad neću sebi oprostiti ako se prehladite, iako sam to mogao da sprečim. Nisam perverznejak ni otmičar, zaista.“ Brzo je pogledao niz ulicu prema saobraćajcu koji se približavao. „Mislim da će mi napisati kaznu svakog časa ako ne krenemo.“

„Dobro, onda. Hvala.“

Džes je sela na suvozačevo sedište, postidena što joj se tanka suknja jedinog elegantnog kostima popela uz butine. Osećala je da su joj hulahopke ljigave na mokrim nogama, ali danas je htela da izgleda „otmeno“ i negovano pa ih je obukla. Uglavnom koristi samo malo kreme za potamnijvanje.

„Kuda?“ Veoma važna ličnost ponovo izvi obrve. Kakve obrve! Tamne i veoma lepo oblikovane, savršeno se slažu uz njegovu gotovo crnu, pomalo razbarušenu kosu i seksi mangupsku jednodnevnu bradicu.

Mislim da ljubavnik iz snova nikad nije imao bradicu.

„Ovaj... *Vindzor osiguranje.* Oko dva bloka niže, sleva. Ne možete ga promašiti. Na logu je blesavi zamak.“

Najnoviji kapital koji ste stekli, zgodni milijarderu s imidžom mangupa s plaže.

„Blesavi zamak, a?“ pitao je i ubacio u brzinu. Usredsredio se na vožnju, ali i dalje joj se činilo da je pomno ispituje pogledom. „A šta ste onda vi, izgubljena princeza?“

„Ne, samo sluga. Pion. Neugledna pripadnica odeljenja za obradu zahteva.“

„O, niste baš neugledni. Ne iz mog ugla.“ Pre nego što je Džes smislila odgovor na to, pokazao je rukom prema njihovom odredištu, koje se ukazalo s leve strane. Nije primećila da je brzo vozio po kiši i uspeo da se probije kroz jutarnji špic. „Je li ovo?“

Hoće li se uopšte predstaviti? Možda neće. Možda ipak neće obilaziti trupe, već će samo visiti s članovima uprave.

„Da... Da, hvala. Možete me ostaviti ovde. Ono je ulaz za zaposlene.“ Klimnula je glavom prema obrtnim vratima ispred kojih je stajalo nekoliko njenih kolega, znatno manje pokislih od nje.

Stavila je ruku na kvaku, ali on joj je spustio prste na ruku da je zadrži. Bio je to letimičan dodir, ali umalo nije poletela sa sedišta, zamislivši taj isti lepršavi dodir u drugim okolnostima. U noćnim okolnostima, blago i nežno, ali kao početak nečeg višeg, mnogo višeg.

Džes! Šta, dođavola... Šta...

Neverovatno, telo joj je oživelo, toliko iznenadno i zapanjujuće da se umalo zaljuljala na sedištu.

Zašto sad? U ovim uslovima? Na kiši, s čovekom koga je upoznala pre samo nekoliko trenutaka i verovatno ga nikad više neće videti, osim što će joj možda klimnuti glavom dok bude prolazio odeljenjem za obradu zahteva za vreme kraljevskog obilaska.

Međutim, ipak se to dogodilo i uzdrimalo je na način koji joj je uvek bio čarobno nepoznat, stanje o kome je maštala i dostizala u samoći, ali nikad nije doživela u stvarnom svetu. Kako je moguće da ju je jedan letimični dodir ovog zalutalog mangupa s plaže uhvatio nespremnu i bez imalo truda preneo u svet ljubavnika iz snova?

Zureći u njega, gotovo je mogla da vidi svaku svoju misao odraženu u očima nalik tropskom okeanu. Kao da je pozna je. Potpuno. Razume njen nedostatak iskustva i shvata da to nije *želela*, već naprosto nije htela da traći nešto dragoceno u beznačajnom činu s nekim do koga joj nije dovoljno stalo.

„Jeste li dobro?“ Namrštio se. Izgledao je zbunjeno. Verovatno nije zgranut kao ona, ali začudo ovaj trenutak je uticao i na njega. „Imate li tamo peškire?“

„Molim?“

„Peškire. Da se osušite.“

„Ovaj... Ne, nema, samo ubrusi za ruke.“ E, to je pitanje.

Nagnuo se, otvorio pretinac i izvadio veliku kutiju maramica, neotvorenu. „Uzmite ovo. Bolje išta nego ništa. Vaš šef bi trebalo da obezbedi bolje uslove za svoje zaposlene. Pogotovo u ovoj vlažnoj klimi.“

„O, ne mogu...“ Lako je njemu da bude darežljiv. Niko ne bi pokisao do gole kože zbog vlažne severne klime na njegovom tropskom utočištu ili nekom sličnom delu uzvišenog milijarderskog sveta.

„Ma, hajde. To je samo kutija maramica.“ Pružio je ruku, otvorio njenu tašnu i ubacio maramice. „A sad doviđenja. Zakasnićete, a to ne želite, zar ne?“

„Ne želim“, odvrtila je, zadovoljna što je povratila snagu volje. Bila je to samo veoma kratka vožnja – i vrlo čudan trzaj zadovoljstva – ali nije njen gospodar... iako joj jeste šef.

„Hvala još jednom“, rekla je, otvorila vrata i izjurila pre nego što postane još čudnije.

Tih smeh joj je odzvanjao u ušima dugo pošto je ušla u zgradu, odjekivao je kao da joj se utisnuo u mozak.

Drugo poglavlje

Portret mlade žene koja izgleda kao udavljeni pacov. To ne bih volela da crtam!

Džes je pred sobom i dalje videla svoj odraz u ogledalu u ženskom toaletu. Šminka joj je otišla dođavola, kao i frizura, i izgledala je strahovito natopljeno.

A čovek koji ju je silno uzdrmao iz više razloga video je taj zadivljujući izgled i očigledno se silno zabavljao.

Nadmeno đubre! U tvom svetu uvek postoji lep suv automobil da te odveze kuda hoćeš! Ne moraš da tumaraš po kiši kao običan narod...

Međutim sad, sat kasnije, osećala se bolje, toplije i bar malo suvlje. Njegove maramice iz velike kutije pomogle su joj da se obriše. Ostavila ju je pored kompjutera, kao talisman. Morile su je šašave misli da je zadrži kad je isprazni, kao uspomenu na njihov „trenutak“.

Ili bar tvoj trenutak, Džes. Smešno loše tempirano vreme. Nije moglo biti gore.

Blesava kobilo, prekorila se. Međutim, čak i dok je obavljala rutinske zadatke, pokušavala je da oživi te osećaje.

Toplina, iako je drhtala. Ustutnjalo srce. Dubok, spor, sladak grč nisko u stomaku. Zapanjujući... upozoravajući... divan! Sve što je doživljavala u fantazijama, ali nikad nije zaista osetila!

Nažalost, muškarac koji je izazvao ta osećanja nikad neće znati za to. Dođavola, verovatno ju je zaboravio pre nego što je stigla do vrata zgrade, iako joj je njegov divan parfem i dalje lebdeo u glavi, egzotičan.

One plavozelene oči. Onaj vedri osmeh. I oni su lebdeli pred njom. I neprestano je videla njegove snažne, blago preplanule ruke, tako opuštene a ipak sigurne na volanu... i u svemu što radi, verovatno. Je li taj čovek pravi kandidat za ljubavnika iz snova? Lice koje može da vidi u fantazijama? Avatar koji može da prođe dok se ne pojavi stvarni muškarac? Ako se ikad pojavi...

Potisnula je tu tmurnu misao i osetila kako je prsti svrbe od želje da crtaju. Lukavo se osvrnula i podlegla impulsu. Pravila se da zapisuje nešto u beležnici, iako je zapravo crtala krivinu onih nasmešenih usana, one seksepilne linije brade. Samo pojedinosti. Nije se usuđivala da se zaokupi crtežom celog lica, inače ne bi ništa uradila, što bi neko primetio. To nije pametno ni kad je sve potaman, a kamoli danas. Svi bi trebalo da izgledaju kao da rade veoma efikasno, celim srcem posvećeni poslovima oko osiguranja zbog „kraljevske“ posete: dolaska novog vlasnika kompanije kako bi video njihovo veoma skromno i prilično beznačajno odeljenje. To je čudno, ali očigledno spada u ekscentrične navike veoma važne ličnosti.

A uprava ne zna ni polovinu. Smeškala se dok je crtala krivinu njegovih prelepih usana u beležnici. *Ona umišljena klika gore dobiće srčku kad vidi tvoju cvetnu košulju s izvučenim peševima.*

Dakle, upoznala je Elisa P. Makenu, međunarodnog finansijera i bezobrazno bogatog tajkuna. Jedan na jedan. On je naslednik milijarderske preduzetničke porodice i kupio je *Vindzor osiguranje* zajedno s brojnim drugim finansijskim ustanovama, kao kad neko kupi džempere u više boja umesto samo jedan. Ako s takvom lakoćom kupuje kompanije i onda ih se ratosiljava, beznačajnim ljudima poput nje koji rade u tim firmama ne piše se dobro.

Svi možemo postati zamenjivi kao jeftini džempери ako odlučiš da bi trebalo zadržati samo one koji su najpotrebniji za uspešno poslovanje, gospodine Makena.

Džes je zadrhtala. Potreban joj je ovaj posao, jer nema ušteđevinu. Potrošila je i poslednju paru kako bi se postarala da njena baka prijatno provede poslednje godine u staračkom domu, a i dalje otplaćuje pozajmicu koju je morala da uzme kako bi pokrila razliku. Nije se kajala zbog toga i ponovo bi to učinila bez razmišljanja, ali otada su joj novčane prilike klimave, iako je baka odavno preminula.

Odjednom nestrpljiva, bacila je olovku i slomila vrh, što je privuklo radoznale poglede Džim i Mišel s kojima deli „kapsulu“ radnih stolova.

Hajde, gospodine Makena, hajde da vas ponovo vidimo. Neko vreme ćemo da sedimo i vrtimo kosu, a onda možemo da se vratimo svojim uobičajenim trutovskim poslovima... a ja ću se uveriti da je ljubavnik iz snova samo ljubavnik iz snova, čovek u čijem sam društvu bila tridesetak sekundi.

Hoće li je uopšte prepoznati? Ili će samo projuriti, ne primećujući lica iza stolova? Gurnula je njegovu kutiju s maramicama na vidljivije mesto. Možda će ga to podsetiti?

Tek što je to pomislila, čuo se tihi žagor u hodniku, mali metež nalik oluji što se približava. Ljudi oko nje su se ispravili, namestili kravate i zagladili kosu. Mišel je čak stisla usne

da osveži karmin. Besmisleno! Veoma važna ličnost samo će protutnjati kroz kancelariju, samosvesno božanstvo neće mariti da pogleda insekte u svojoj službi.

Žamor se pojačao, približavao se. I Džes je nesvesno zagladila kosu. Pošto joj se šnala smrskala, odlučila se za najbolju „frizuru“ koja se može napraviti na brzinu i vezala je kosu u nizak rep, učvrstivši je gumicom koju je pronašla u tašni. Poravnala je bluzu, jedini deo odeće koji je manje-više izbegao natapanje, za razliku od suknje s mokrim porubom i cipela koje su glasno škripale kad je hodala. Mogla je da se preobuje u udobne cipele, ali one su previše ležerne. Ah, kakva ironija, pošto je Elis Makena obučen nehajnije od svih.

Srce joj je brže zakucalo. Neki glasovi su već postali prepoznatljiviji – glasovi njenih šefova – ali još jedan je zvučao poznato, kao kroz maglu.

O, sranje, jesi visok, tamnokos i lep, gospodine Makena!

Mogući kandidat za ljubavnika iz snova ispunjava i pravilo o visini.

Okružen zverkama iz *Vindzor osiguranja* u najzvaničnijim tamnim odelima, strogo ispeglanim košuljama i s ozbiljnim kravatama, čovek iz starog sitroena ušetao je u kancelariju. Izgledao je kao neuredni ali opčinjavajući paun okružen jatom vrana. Pogled prodornih akvamarinskih očiju prelazio je preko radnih stolova i ljudi koji su sedeli za njima, primećivao, zaključivao i nastavljao dalje, efikasno kao Terminator. Bio mu je potreban samo delić sekunde da je ugleda... i osmehne se.

Jao, ne!

Bez upozorenja, pridošlica je ostavio svitu i pošao prema njoj. Džes je osetila budalasti nagon da ustane.

Prokletstvo, on nije kralj! Još nisam odlučila ni da li je ljubavnik iz snova.

Sedela je uspravljenih leđa i prijateljski mu se osmehnula. Ipak se zaustavio da je poveze. „Dobar dan, gospodine Makena“, pozdravila ga je brzo, zapanjena što izgleda izuzetno samouvereno, a drhti kao žele iznutra. On svakako utiče na nju kao ljubavnik iz snova.

Spustio je pogled na njenu identifikacionu pločicu. „Zdravo, gospođice Dž. Lokart. Jeste li se osušili?“

„Jesam, hvala.“

Namrštio se, posmatrajući njenu vlažnu kosu. A onda je provirio iza stola da pogleda njenu suknju mokrog poruba i natopljene cipele.

„Laž“, rekao je tiho, verovatno kako bi samo ona čula, pošto se nagnuo ka njoj. Džes se uhvatila za ivicu stola da se uravnoteži, jer joj se odjednom zavrtelo od opojnog muškog mirisa. Sad je delovao jače na nju nego u kolima.

Koga, dođavola, pokušavaš da zadiviš kad si naprskao toliko parfema?

Njegove mediteranske oči i njihov blesak pružili su joj odgovor.

Već sam ti rekla! Ne budi budala, Džes, ne značiš mu ništa.

Ali to nije bilo tačno, uprkos svemu. Gledao ju je kao da mu znači nešto. Nešto u šta nije mogla da poveruje. Gotovo je mogla da zamisli kako je ona *njegova* ljubavnica iz snova.

Nije rekao ništa, ali napregnutost na njegovom licu i blago izvijene odlučne, ružičaste usne stvorene za grickanje poručivali su da je njihov razgovor odložen, ali ne i završen. Namignuo joj je i okrenuo se. Prodoran pogled mu se zaustavio na hoklici pored zida s fasciklama, blizu njenog stola. Nagnuo se, izvukao je i lako skočio na nju, samo metar od mesta gde je Džes sedela.

„Dobro. Pretpostavljam da svi znate ko sam. Za slučaj da ne znate, zovem se Elis P. Makena i pre tri nedelje sam

pripojio *Vindzor osiguranje* kompaniji *Makena grup*.“ Široko se osmehnuo svima. Džes nije znala šta muškarci u odeljenju misle o ovome, ali osetila je kako se lepršavo žensko uzbuđenje povećava. *Prestani da se praviš važan*, želela je da mu kaže, iako je svaki deo njene podsvesti i veći deo svesti uživao u prizoru. Telo mu je vitko, ali izgleda snažno. Zbog njegove blizine činilo joj se da u njoj ključa neki slatki, opojni alkoholni sirup. On izaziva sve reakcije koje su njene fantazije prizivale, ali to se nikad nije desilo u stvarnosti. Nevoljno je otkrila kako posmatra njegov struk... butine u lanenim pantalonama... međunožje... Divila se i divila.

Želela je... Napokon. Pravog, živog muškarca. Isto kao u automobilu. Osećala je pravu žensku želju za mužjakom koji nije samo plod njene mašte. Želela je da se to dogodi otkako je sazrela i verovala je da je čudna i nastrana zato što se nije desilo. Nikad nije iskusila zov sirena. Nikad nije htela da pruži...

Zatreptala je, shvativši da on ponovo govori. Ali napravio je pauzu kad ju je pogledao u oči i, da, gledao je rađanje fizičke privlačnosti koju je osećala prema njemu. Je li osetio koliko je to neuobičajeno?

„Samo sam hteo da vas uverim da neće biti tehnoloških viškova ni smanjenja plata. Pa, bar kad je reč o ovom odeljenju.“ Ponovo je namignuo, ovog puta svima. „Još nisam odlučio šta ću s njima.“ Otmenim pokretom ruke pokazao je na svoju svitu i široko se osmehnuo, očigledno razgaljen njihovom nelagodom.

„Pa, to je sve. Ne volim govorancije. Samo sam želeo da niko ne brine.“ Skočio je sa svog uzdignutog položaja. „Kao što kažu u filmovima, želim vam prijatan dan.“

Da, idi, molim te. Ne mogu da razmišljam. Moram da se smirim. Odlazi, gospodine Makena, ljubavniče iz snova. Samo izađi iz mog života kako bih mogla da te zadržim u fantaziji.

Novo osećanje ju je presekllo, zapanjujuće i žestoko kao i žudnja koju je maločas iskusila. Bio je to mračni, bolni osećaj gubitka i očajanja. Zašto oseća to što sad oseća prema muškarcu koga nikad više neće videti? Zašto to nije moglo da se dogodi s nekim sa kim je to moguće, nekim s kim bi mogla da ima budućnost? I, što je još važnije, sa nekim ko joj se dopada, umesto s ovim očigledno nadmenim alfa mužjakom.

Ali Elis Makena nije otišao. Ostao je da stoji, gledajući je i mršteći se.

„I dalje ste malo mokri, gospođice Dž. Lokart, zar ne?“ Još više se namrštio, nekako je postao slojevit, kao da obraća pažnju na nju iz više uglova. „Ne smemo to da dozvolimo. Ne želim da moja radnica dobije upalu pluća istog dana kad sam je upoznao. Mislim da bi trebalo da počete sa mnom.“ Zapovednički je ispružio ruku, kao da će je povući sa stolice. „Molim vas?“

I ponovo je tu onaj čudni nagoveštaj molbe u njegovim očima. Ta tako ljudska potreba, potreba za iskrenim odnosom, koliko god kratak bio.

Šta se dešava, dođavola? Ovo je ludo!

Iako i dalje nije znala popušta li savršenoj manipulaciji ili iskrenoj želji za njenim društvom, prihvatila je pruženu ruku i zgrabila torbu sa stola. Prsti su mu se sklopili oko njenih, čvrsti i nepopustljivi kao da misli da će ona pobeći ako popusti stisak. Bilo je nemoguće da ga ne sledi dok ju je vodio kroz farmu s radnim stolovima, podnoseći radoznale poglede desetak pari očiju što su pratile svaki njihov pokret.

„Kuda ćemo? Ne možete me tek tako odvući nekud“, pro-siktala je najtiše što je mogla kako je ljubopitljive kolege ne bi čule.

„Mogu. Ja sam šef“, odgovorio je i osmehnuo joj se preko ramena.

„Vi ste moj šef samo kao radnici a ne kao čoveku. Trebalo bi da vas prijavim sindikatu zbog uznemiravanja.“ U drugim okolnostima bi se to moglo nazvati uznemiravanjem, ali ovo... ovo je nešto sasvim drugo.

Zaustavio se kad su stigli do lifta i pustio joj ruku.

„Izvinjavam se. Ponašam se pomalo kao šupak, zar ne? Hoćete li da se vratite za svoj sto?“ Na licu je i dalje bila ona čudna mešavina izazivanja i molbe. Izazivao ju je da se vrati među redove lica koja su pohlepno zurila, ali nadao se da ga neće naterati da dokazuje svoje tvrdnje.

Ali šta li on, zaboga, smeru?

Džes je uletela u lift i samo što se nije zalepila za udaljeni zid, što dalje od Elisa Makene. Pritisnuo je dugme za poslednji sprat, namignuo joj i naslonio se na zid naspram nje. Zašto li se razočarala što se nije bacio na nju?

Ali on nije ni morao da se baci na nju. Samo ju je odmevavao od glave do pete onim okeanskozelenim očima dok mu je osmejak poigravao na usnama.

Džes je želela, neopisivo je želela da izgleda lepše. Isturila je bradu i smelo mu uzvratila pogled, ali bila je previše svesna mokrog poruba suknje, škripavih cipela i vlažne kose. Ipak, pretvarajući se da izgleda sjajno, ostala je odlučna i trudila se da na nju ne utiču njegov nehajni glamur i aura seksa, koji su toliko zračili da su ispunjavali kabinu lifta poput izmaglice.

O, sranje. O, bože. Želim ga. Ništa ne znam o seksu, ali želim to da uradim s njim, iako ću verovatno biti beznadežan slučaj u krevetu.

Elis je blago nakrivio glavu i zaškiljio gotovo kao da ju je čuo. Otprilike petinu sekunde grizao je punu donju usnu. Dok je gledala taj nejasan izraz na njegovom licu, pomislila je kako mu ne bi smetalo što je neiskusna. Šta god da se desi, on bi bio dovoljno dobar za oboje. Bio bi senzacionalan.

Poskočila je, doslovno, kad se zvonce oglasilo, označivši da je lift stigao. Bili su unutra manje od trideset sekundi, ali činilo se kao čitav život.

„Kuda zapravo idemo?“, pitala je. On je izmarširao iz lifta pa zastade da je sačeka.

„Zauzeo sam kancelariju starog Džekobsona za danas. On je sada u manje luksuznoj kancelariji od ove na koju je navikao, i deli je s jednim od svojih pristaša.“ Ponovo joj je namignuo. „Kaže da mu ne smeta, ali video sam da ključa u sebi.“

Džes nije imala predstavu kako gospodin Džekobson, glavna zverka, izgleda kad ključa. On čak i nije razgovarao s njom kad se prijavila za posao, a službenice iz njenog odeljenja retko imaju kontakte s višom upravom.

Izgleda da sam danas s članom uprave daleko iznad „starog Džekobsona“. Nije moguće dostići rang viši od ovoga.

„Nadam se da neće hteti da se sveti ljudima kao što sam ja kad odete kuda već nameravate da odete“, rekla je otresito dok ju je Elis uvodio u kancelariju izvršnog direktora. Džekobsonova sekretarica ju je radoznalo osmotrila, ali samo načas. Izgleda da ta žena nema oči ni za koga osim za Elisa Makenu.

„Bez uznemiravanja, molim vas, gospođo Braun“, naložio je i zaustavio se pored radnog stola starije žene kako bi joj podario osmeh od koga se mozak topi.

„Naravno, gospodine Makena“, odgovorila je. Zvučala je sumnjivo zadihano.

Izluđuješ sve žene, jel' da? – Džes ga je optužila u sebi dok joj je pridržavao vrata koja vode u svetilište.

Izvijanje njegovih lepih usana nagovestilo je da je ponovo čuo njenu misao.

Kancelarija je bila prostrana s veoma lepim radnim stolom prekrivenim kožom, kompjuterskom stanicom s jedne strane i neformalnim delom pored prozora koji se prostirao

od poda do tavanice, gledajući na prometnu ulicu. Preko krova, u daljini, između dve visoke zgrade pružio se neverovatan pogled na gradski park, malu oazu usred izdžikljale metropole. Video se čak i nagoveštaj jezera, odsjaj vode.

Dva dugačka kauča stajala su jedan naspram drugom pod pravim uglom u odnosu na prozor, s naslonjačama sa strane i nekoliko niskih, strateški postavljenih stočića.

Ali pažnju joj nije privukao raspored za sedenje, već zbirka predmeta, raspoređenih na jednom stočiću, dok su drugi bili na kauču.

Elis ju je poveo prema bližem.

„Mislim da bi trebalo da skinete suknju i izujete se.“

Džes je zinula. Šta, kog đavola?

Zanosni mangupski bog se nasmejao. Beli zubi su mu blesnuli.

„Ne, ne nameravam da vas iskoristim...“ Zastao je i setan izraz mu je prešao licem. „Pa, neću ukoliko ne budete baš zahtevali. Ali stvarno, ivica suknje vam je još mokra i čini mi se da sam čuo kako vam cipele šljapkaju.“ Klimnuo je glavom prema njenoj obući. „Prokleta je hladno danas s obzirom na to da bi ovde trenutno trebalo da bude leto. A kao što sam već rekao, nikad ne bih sebi oprostio da se prehladite.“

Kao gromom udarena, Džes je rekla prvo što joj je palo na pamet. „Zašto? Niste vi krivi.“

„O, mislim da jesam na neki način. Veliki šef dolazi u posetu pa ste odlučili da obučete elegantan ali prilično tanak kostim i neotporne cipele. *Jesam* kriv.“

„Gluposti. Uvek se elegantno oblačim za posao.“

Zaškiljio je morskoplavim očima.

„Dobro... Ovo mi nije uobičajena poslovna uniforma. Ovo je kostim za poslovne razgovore. A ovo su mi najbolje cipele.“

„Pa onda ih izujte nakratko. Uključio sam grejanje tako da možete prebaciti suknju preko radijatora i gurnuti cipele ispod njega.“ Nagnuo se i potapšao čudan predmet na susednom kauču: debeli, paperjasti tamnoplavi ogrtač. „Možete obući ovo dok se suše. Lepo ćemo proćaskati i popiti toplu čokoladu. To će vas ugrejati.“ Klimnuo je glavom prema stočiću na kome su stajali visoki termos, porcelanske šolje i tanjirići, kao i korpa s domaćim kolačima na beloј salveti. Zar je sve to sakupio za samo jedan sat? Zar je odlučio čim ju je ugledao da je ovako odvuče od radnog stola?

„Ne mogu tek tako da se skinem. To je... ovaj...“ Stegla je torbu kao da je oružje kojim će se odbraniti od njega. „Hoću reći... vi ste taj veliki šef. Razgovarali smo samo nekoliko minuta pre sat vremena kad smo se i upoznali, a ovo je kancelarija u kojoj se sve vidi, zaboga!“

„Šta mislite, ko će da vas guta pogledom? Koliko vidim, preko puta su samo magacini, a mislim da pticama nismo mnogo zanimljivi.“ Pokazao je na zgradu preko puta ulice. U pravu je; jedina živa bića koja su mogla da ih vide bili su golubovi koji su se šćućurili na prozorskom okviru preko puta. „Okrenuću vam leđa, naravno.“

Situacija zalazi u nadrealno. Džes je odmahнула glavom. Kao da je zakoračila kroz čarobnu kapiju u istom trenutku kad se plavi sitroen zaustavio pored nje. Ili je ulazak u njegov automobil bio odlučujući događaj.

„Dobro onda, ako ne verujete da neću viriti, Džejkobs-son ovde ima malo kupatilo.“ Mahnuo je prema vratima iza kompjuterskog terminala. „Možete tamo da se presvučete.“

Prestani da se ponašaš kao budala, Džes. Ponašaj se kao da je ovo igra, zabava. Pretvaraj se da je ovo nešto veoma smešno, avantura. On će otići za nekoliko sati i verovatno se nikad

neće vratiti. Kasnije ćeš se smejati ovome, a on je fantastičan materijal za fantaziranje...

„Verujem da nećete viriti, ali ipak mislim da bi trebalo tamo da se presvučem.“ Izula je mokre cipele, uzela debeli, raskošni ogrtač i požurila prema Džejkobsonovom kupatilu.

Ovo je najčudnija situacija u kojoj se ikad našla i potrebno joj je nekoliko trenutaka da se pribere. Da razmisli, pogleda svoj odraz u ogledalu i uveri se da nije postala produžena i umnožena verzija sopstvenih erotskih fantazija. Čudan san iz koga će se probuditi svakog časa i onda izvući sneno telo iz kreveta kako bi otišla na posao.

Potrebno joj je i da nekoliko trenutaka bude dalje od izazovne mačo aure Elisa Makene... Jedinog muškarca koji ju je stvarno uzbudio.

Treće poglavlje

Elis je skupio usne čim su se vrata zatvorila.

Šta to izvodiš, čoveče, dođavola? Jedno je da glumiš gospodina impulsivnog i opravdavaš glas ekscentrika koji te prati... ali ovo, ovo je nešto drugo.

Ona je nešto drugo.

Džesika Lokart. Šta ona ima? Prvi utisak koji je ostavila na njega nije obećavao, ali ipak, pobogo, uzbudio se čim je ušla u sitroen u mokrom kostimu i natopljenim cipelama, tamne kose koja joj visila u debelim mokrim pramenovima nalik pacovskim repovima.

Mršteći se, podigao je njene cipele, zamišljajući lepo oblikovana stopala koja štite. On nema fetiš nogu, ali je lako zamisliti lepe noge koje ta stopala nose. I raskošne butine. I vitke ali oble kukove.

Pred sobom je iznenada video te primamljive noge i kukove, nage, tajanstvenu brazdu njene pice, potpuno otkrivene za njega. Ako je prirodna brineta – kao što ima razloga da

veruje – onda je tamna i dole, a kontrast s njenom bledom kožom oštar je i zapanjujući.

Ali hiljade devojaka ima primamljive pičkice i sjajne noge. Šta je to u vezi s ovom devojkom... ovom ženom... što ga je privuklo? I dalje mozgajući, približio je cipele radijatoru, ali ne dovoljno blizu da bi koža popucala.

Možda ga privlači zato što je *doživljava* kao devojku?

Ali ona to nije. Ona je žena. U kasnim dvadesetim. Nije mnogo mlađa od mene, ako ćemo pravo.

Međutim, on je prerano ostario zbog putovanja dolinom žalosti. Ne fizički, već emotivno. Zbog gubitka i kajanja osećao se kao da ima hiljadu godina, iako trideset šest godina zaista nije neka starost. I našao je načina da se nosi s takvim životom. Obrazac delotvornih činilaca...

Ali to ipak ne objašnjava zašto ga je Džesika Lokart toliko uzdrmala. Ne podseća ga na Džuli. Ni najmanje. One su sušte suprotnosti, osim ako se izuzme ona neuhvatljiva crta: netaknutost uprkos radoznalosti. Kao što je njegova žena bila u zori njihove veze.

Iznenadna slika Džuli u venčanici probola ga je kao užareno koplje, toliko snažno da je umalo kriknuo. Odmah je zaboravio na uzbuđenje.

Ne. Ne. Ne. To je prošlost, raj u koji nikad više neću stupiti. To stanje, ta ljubav koju sam nekad... To je zatvorena knjiga koju nikad ne treba otvarati.

Okrenuo se od prozora, gledajući na mokru metropolu s nepoznatim ljudima koji su svi odreda žurili za svojim poslom. Ionako ih nije ni video.

Kancelarija je, uprkos sterilnoj funkcionalnosti i nedostatku karaktera, sad bila topla, i fizički, i na neki nejasni subtilni način koji je imao veze sa ženom koju je doveo ovamo.

Savršenstvo je sad prošlost za njega, ali ipak može da ima nešto drugačije, nešto što će mu skrenuti pažnju. Zadovoljstva puti u svim svojim divnim oblicima su mu i dalje dostupna i prijatno društvo na izvesno vreme bilo bi dobrodošlo.

Hmm... telesno. Ponovo je razmišljao o njenim butinama i oblini njene zadnjice od koje polazi voda na usta dok se udaljavala u lepoj ali vlažnoj suknji. Prsti su mu se savili, iščekujući nežnu kožu i čvrste mišiće, zamišljajući kako je dodiruje i steže, da ne spominje istraživanje a možda i malo zdravog pljeskanja po guzi ako stvari pođu tim putem. Ona se nikad nije igrala nastranih igara, mogao je da se opladi u čitav prihod ove prilično obične kompanije.

Kakvi li su tvoji krici iznenađenja, Džesika? Hoćeš li ječati od zadovoljstva kad te budem dodirivao? Hoćeš li cvileti i uzvikivati moje ime dok se budem zarivao između tih svilenkastih butina?

Elis Makena se osmehnuo. Život i dalje može biti lep, čak i za njega. Otvorio je termos i bogat miris vrućeg kakaa samo je povećao njegovo uzbuđenje.

Kita mu je poskočila dok je zamišljao ta dublja zadovoljstva, bolja i od raskošnog ukusa čokolade.

Uvek se oseća bolje dok smišlja zavodjenje.

Četvrto poglavlje

Ogrtač je bio božanstven, iako joj je ogroman. Džes je i očekivala takav kvalitet od multimilijardera, čoveka koji je navikao samo na najfinije stvari.

Koliko li je imućan? Zvuči kao da mu je čitava porodica bogata, da sedi na nasleđenom novcu.

Prešla je prstima po debelom frotiru, uživajući u njegovoj gustini. Je li ovo njegov ogrtač? Zna da se sam dovezao u *Vindzor*, ali ko kaže da horda njegovih pomoćnika nije došla drugim kolima? Lični pomoćnici i kućepazitelji koji će obezbediti sve kad zapucketa dugim, elegantnim prstima. Prošao je približno jedan sat otkako je izašla iz njegovog automobila, dovoljno vremena da marljivi potručko donese njegov ogrtač iz hotela ili nekog drugog mesta. Podvrnula je rever i pogledala se u ogledalu.

O, dođavola, Džes! Pogledaj se samo! Na šta ličiš!

Kosa joj je bila potpuno bezoblična i nije uspela da je popravi ni kad je pokušala da je osuši Džejkobsnovim peškirom.

Izgleđaju li tako žene kad izađu iz kreveta Elisa Make-
ne? Razbarušene kose, nedavno opustošenog tela, umota-
ne u njegov ogrtač? Duboko je udahnula, ali komad odeće
uglavnom je mirisao na sveže oprano. Uglavnom.

Bio je tračak nečega, nečega nalik mirisu začina, ali veoma
blagog, odjek divne aure losiona posle brijanja koji lebdi
oko njega.

Možda ga *jeste* nosio pre nje? Snažan drhtaj, mračan i
dubok, prošao joj je telom.

*Dođavola! Ne mogu više da se zadržavam ovde, petljajući
s njegovim ogrtačem. Možda i nije njegov. Šta ako stari Džej-
kobson ima fetiš za ogrtače i ovaj je njegov a ne Makenin?*

Ponovo je shvatila koliko je današnji dan nadrealan. Kako
li se ovo dogodilo? Sve je potpuno ludo, kao film s traljivim
scenarijem.

A ipak se desilo, i u kancelariji je čeka prelep muškarac
koji bi mogao biti zvezda večerašnje fantazije, muškarac koji
bi i bez dodira mogao svašta da joj radi. Iako o njemu zna
tako malo.

Kad je spustila ruku na kvaku, poželela je da sazna više.
Niko od zaposlenih nije mogao da utiče na preuzimanje
Vindzora, tako da se i nije mnogo zanimala za Elisa Make-
nu. U kompanijskom letku osvanula je njegoa mala foto-
grafija kao i mnoštvo finansijskih pojedinosti, ali ona uopšte
nije razmišljala o tom čoveku. Sad je žalila što nije nešto o
njemu potražila na *Guglu* i saznala više kao o čoveku umesto
poslovnom Levijatanu. Tako bi imala bolji arsenal podataka
na raspolaganju kako bi se nosila s njim. Činjenice. Obične
ili ne, one bi je prizemljile i sprečile njene misli da u njego-
vom prisustvu hrle ka onim najopasnijim mestima, ka nepo-
znatom terenu kreveta, seksa i uživanja.

Ustao je s kauča kad je ušla u kancelariju, otmeno i gipko, ugladeno uprkos izgužvanoj, nošenoj odeći i činjenici, tek je sad primetila, da čak nije nosio čarape uz ležerne platnene cipele.

„Tako je već bolje“, rekao je, prilazeći joj ispruženih ruku. Džes se načas zapitala šta to radi, ali on joj je uzeo vlažnu suknju i otišao u drugi kraj sobe kako bi je pažljivo raširio na radijatoru. Kancelarija je sad bila topla i prijatna. Je li i Elisu bilo hladno? Njegova ležerna odeća nagoveštava da je nedavno došao iz toplijih krajeva.

„Sedite i opustite se, Džesika, molim vas“, nagovarao ju je, vrativši se do nje i samouvereno joj prebacivši ruku preko ramena kao da su stari prijatelji, stari ljubavnici; gotovo kao da je prisluškiavao njene fantazije. Poveo ju je prema kauču. Puls joj je ponovo ubrzao kad se spustio pored nje umesto da sedne na drugi. „Topla čokolada?“, pitao je i klimnuo glavom prema poslužavniku na stočiću.

„Da, hvala!“ Stomak joj je zakrčao od divnog mirisa kakaa. Jutros nije imala ni vremena ni apetita za doručak.

„I kolače, rekao bih po tom krčanju?“ Osmeh mu je bio nestašan, dečački. Ni sama nije znala zašto, ali nije mogla da se uvredi zbog njegove nadmenosti ili da oseti strahopoštovanje zbog njegovog statusa. On se očigledno zabavlja. Zašto se i ona ne bi zabavila?

„Naravno. Jutros nisam stigla da doručujem.“

„Ccc, Džesika! To nije pametno. Doručak je važan. Čak i kad užasna neman od novog šefa dolazi u posetu.“ Gurnuo joj je veliku belu porcelansku šolju u ruku pa stavio dva kolača na tanjirić. Tek tad je primetila tanki zlatni obruč na njegovom prstu. Shvatila je da ga ranije nije videla, nekako joj je promakao, iako je gutala pogledom njegove snažne, elegantne šake. On je bio samo nedodirljivi muškarac koji ju